

Hồi 42

Lời Người Bên Song

Doàn nhân mã đã đi rất xa, nhưng Tôn Mẫn vẫn đứng ngăn người ở đó, bà nghe bên tai có nhiều lời bàn luận xôn xao lẫn những tiếng kinh hoàng. Bà cũng nhìn thấy trong đám đông ven đường có mấy chục hắc y đại hán lạng lẽ bám theo sau đoàn nhân mã kỳ dị và lạ mắt kia.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Tôn Mẫn nhìn lên thì thấy bên kia đường có hai hắc y đại hán đang chăm chú nhìn mình. Thế là bà giả vờ đưa tay vuốt tóc rồi lạng lẽ quay vào trong khách điếm. Trong thâm tâm, đã hơn một lần bà cũng muốn đi theo đoàn nhân mã thần bí kia để xem thử hư thực thế nào. Nhưng sự từng trải của cuộc sống đã giúp bà kiềm chế lòng hiếu kỳ, tự bà biết mình còn rất nhiều chuyện phải làm, mà một người có nhiều chuyện phải làm như bà thì không nên để ý đến những chuyện không liên quan đến mình. Dù những chuyện đó có có náo nhiệt hay lạ mắt đi nữa.

Hộp lễ vật màu bạc vẫn nằm trên bàn, Tôn Mẫn lẩm nhẩm đọc mấy chữ trên mảnh giấy bên cạnh: “Cường quyền tất diệt, chính nghĩa tất trường ...” rồi bắt đầu mỉm cười, trong khi ái nữ của bà vẫn ngồi thừ trên ghế cạnh cửa sổ.

Khi mục quang nhìn qua Chung Tĩnh, tâm sự của Tôn Mẫn chợt trôi dạt, nụ cười biến mất, có những lời mà bà đã nén trong lòng nhiều ngày, song hiện tại bà cũng chẳng biết có nên nói ra hay không. Thế là Tôn Mẫn lại trầm tư suy nghĩ, hồi lâu sau, bỗng nhiên bà hạ quyết định: “Ta nhất định phải nói cho hắn biết, có thể phần vui sướng này sẽ giúp hắn giảm bớt nỗi đau và khủng khiếp trong lòng ...”

Bà buông một tiếng thở dài rồi bước đến gần Chung Tĩnh, bà muốn dụng sức lực của mình để tròng tâm của ngọn lửa đã tắt trong cuộc đời thiếu niên này ...

Lại một ngày nữa trôi qua, màn đêm bao trùm đại địa. Đột nhiên có một bóng người theo gió phi nhập vào thành Gia Hưng, khinh công người này nhẹ nhàng như gió, lướt đi trên các nóc nhà một cách tự nhiên. Mục lực của bất kỳ người nào cũng không thể nhìn thấy rõ thân hình người này, và đầu óc của bất cứ người nào cũng không thể tưởng tượng được thân thủ của người này.

Bầu trời đêm thán năm đầy ánh sao lấp lánh, sau khi vượt qua một nóc nhà cao nhất thì người này dừng bước, ngẩn mặt thở dài mấy tiếng. Trong tiếng thở dài có phần bi thương và ưu tư nhưng đã có chút hạnh phúc và vui mừng, tựa như lúc một lữ khách thấy được mục tiêu của mình sau khi vượt qua bao nhiêu gian khổ trong sa mạc.

Kế đó, bóng người này quét mục quang như tia chớp để phân biệt phương hướng, đoạn không một chút do dự, người này nhằm hướng khách điểm có bọn Tôn Mẫn trú ngụ mà lướt đi ...

Người trong khách điểm đều đã yên giấc, trong sân viện nho nhỏ vẫn còn vài ngọn đuốc chập chờn trước gió. Trong lúc mục quang của người này xoay chuyển lần nữa thì dường như đã lộ xuất nhiều vẻ vui mừng hơn trước. Và trong chớp mắt, một bóng người đã nhẹ nhàng lướt xuống sân viện.

Bỗng nhiên, từ trong cửa sổ của một gian phòng tối tăm, có tiếng thở dài than oán, thâm trầm và yếu ớt bay ra. Tiếng thở dài này khiến bóng người có trình độ khinh công tuyệt đỉnh võ lâm kia như cảm thấy như bị ma thuật thôi miên, thân hình đột nhiên khựng lại, nhất thời đứng thộn người trước cửa sổ.

Lại một tiếng thở dài nữa từ trong cửa sổ truyền ra, lần này khẽ hơn, chậm hơn và cũng u oán hơn. Tiếp theo đó là thanh âm của một phụ nhân chậm rãi nói:

- Lâm nhi ! Người nên đi ngủ đi, ta có mấy lời muốn nói riêng với Chung Tịnh.

- Hài nhi không muốn ngủ, không muốn ngủ ... Lẽ nào hài nhi không thể nghe những lời gì đó !

Giọng nói dịu dàng, tuy hơi khẽ, nhưng trong đêm khuya vắng thế này, mỗi một chữ đều lọt vào tai bóng người bên ngoài cửa sổ rất rõ ràng. Thế là bóng người chậm rãi dịch bước đến gần, giọng của phụ nhân lại vang lên:

- Ta vốn đã muốn nói những lời này từ lâu, nhưng ... nhưng ... Ôi ! Lâm nhi, có lẽ người cũng biết nỗi lòng của vi mẫu, đối với cái chết của Nam Nhân, tuy người đau đớn, nhưng lẽ nào ta không khó chịu ! Song, người vẫn còn trẻ, người còn phải trải qua một quãng thời gian khó khăn nhất trong đời, người ... người ...

Giọng nói bỗng nhiên ngừng lại, bóng người bên ngoài cửa sổ bắt đầu khẽ run .

Là vì quá bi thương hay là vì đêm quá lạnh ? Hoặc giả là vì một nguyên nhân nào khác ?

Sau một hồi lâu yên tĩnh thì bên song cửa sổ lại truyền ra một tiếng thở dài nào nột. Giọng nhẹ nhàng của thiếu nữ nói:

- Má má ! Cho đến bây giờ hài nhi mới biết mùi vị của bi thương như thế nào ... Hài nhi có được phần bi thương này làm bầu bạn để sống nốt những ngày còn lại, là đã quá đủ rồi. Vì sống với phần bi thương này, phần hồi ức ngọt ngào, tươi đẹp của hài nhi cũng sẽ sống lại, như thế chẳng hơn những người chẳng có gì cả sao ? Má má hãy yên tâm, hài nhi sẽ đi ngủ đây !

Thanh âm bi ai tựa như một nhạc khúc u buồn tuyệt diệu truyền vào tai người đứng ngoài cửa sổ. Trong đôi mắt sáng rực của người này, dường như có ánh lệ long lanh, bàn tay phải nắm chặt, từ từ đưa lên định gõ vào cửa sổ.

Chợt nghe giọng phụ nhân trong cửa sổ lại nói:

- Lâm nhi ! Người nói rất đúng, có những người mà cả cuộc đời chẳng có gì cả, thậm chí ngay cả kỷ niệm cũng mờ mịt bi thảm. Những người này rất đáng để chúng ta quên đi ưu sầu than thở, người nói có phải không ?

Một bóng người xoa tóc ngồi giữa gian phòng tối mờ mờ bên trong cửa sổ, khẽ gật gật đầu.

Phụ nhân nói tiếp:

- Thịnh nhi vì bọn ta mà hy sinh những gì ? Ta không nói thì người cũng biết, tình cảm của hấn đối với người, người cũng biết rõ hơn ta. Hấn cơ khổ suốt đời, bây giờ thứ gì cũng chẳng có, thậm chí ngay cả võ công cũng bị phế bỏ hoàn toàn, không nói đến thương tật tàn phế của thân thể, chỉ nói đến cõi lòng đã chết của hấn, đủ thấy trên đời này không có bất kỳ đau khổ nào hơn là đau khổ mà hấn đang gánh chịu ...

Giọng thiếu nữ kêu lên:

- Má má ! Người đang nói gì với hài nhi vậy ?

Phụ nhân tiếp lời:

- Lâm nhi, ta không cho phép người nói năng lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, hấn cũng giống như người, lẽ ra trong cuộc đời phải có những ngày đẹp đẽ, nhưng vì chúng ta mà hấn hy sinh tất cả. Không lẽ chúng ta không nên báo đáp cho hấn ? Phụ thân người ... Ôi ! Khi còn tại thế, chẳng những phụ thân người thường nói với người rằng, người không biết báo thù là nho phu, và kẻ không biết báo ân là kẻ chẳng bằng trư cầu, lẽ nào người đã quên ?

Bóng người bên ngoài cửa sổ từ từ cúi đầu ...

Bóng người trong giữa phòng cũng cúi đầu.

Hồi lâu sau mới nghe giọng phụ nhân nói tiếp:

- Người vào trong đưa Thịnh nhi ra đây, ôi ... cả mấy canh giờ rồi mà hài tử này vẫn ngồi ở đó, ngay cả một chút động đậy cũng không ...

Một bóng người trong phòng từ từ đứng dậy, từ từ dịch động và bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Má má ! Hài nhi biết người muốn hài nhi làm gì, nhưng bất luận thế nào, hài nhi cũng phải đến Tây Lương Sơn, nhìn thi thể Nam Nhân một lần, và ... và ...

Đó là giọng của thiếu nữ, lời chưa dứt thì nàng buông một tiếng thở dài.

Đúng lúc đó, lại có một bóng người gầy guộc xuất hiện giữa phòng, phụ nhân liền nói với hắn:

- Tịnh nhi, tuy ngươi không nói, nhưng từ trong ánh mắt của ngươi, ta vẫn có thể nhận ra là ngươi đã nghe ra lời của ta đúng không ?

Không có tiếng trả lời, thậm chí cả lắc hoặc gật đầu cũng không .

Phụ nhân lại nói:

- Ta phải nói cho ngươi biết, nhiệt ái của ngươi đối với Lâm nhi, chẳng những Lâm nhi biết, mà ta cũng biết. Và bọn ta đã dùng vạn phần cảm kích để đền đáp phần nhiệt ái này, vì không có bất kỳ thứ gì trên đời có thể sánh với phần nhiệt ái của ngươi cả.

Bà ta ngừng một lúc, tựa như đang để ý quan sát biểu cảm trên mặt thiếu niên này. Hồi lâu sau, bà nói tiếp:

- Vì lòng nhiệt ái của ngươi, tuyệt không phải vì bất kỳ thứ gì khác, ngươi biết không ? Phần nhiệt ái này đã quá đủ, quá đủ để bất kỳ thiếu nữ nào trên đời này cũng phải dùng lòng nhiệt ái như vậy đối với ngươi . Ngươi ... ngươi ở đây khá dưỡng thương, chờ vết thương trong lòng và trên thân thể của ngươi hoàn toàn bình phục, ta ... ta ... sẽ đứng ra hoàn thành cho ngươi và Lâm nhi. Trong thời gian này, ngươi chẳng cần lo lắng gì nữa, biết không ?

Bóng người gầy guộc trong phòng chợt run run, có lẽ vì niềm vui bất ngờ.

Bóng người bên ngoài cửa sổ cũng run run, đó là vì điều gì ?

Bóng người này chậm rãi quay mình, thân pháp trước đây rất nhẹ nhàng, nhưng bây giờ trở nên nặng nề như đeo ngàn cân chì trên người . Tuy bên ngoài cố gắng không để phát ra bất kỳ tiếng động nào, nhưng trong lòng bóng người đó như có muôn ngàn dòng thác đổ dồn.

Bên song vẫn còn tiếng người nói, nhưng người bên ngoài đã không muốn nghe nữa. Thân hình đột nhiên vươn dậy rồi vút lên không, sau đó lướt như điên như cuồng về viễn phương.

Bầu trời tháng năm vẫn lấp lánh ngàn sao, một bóng người lặng lẽ khuất vào trời đêm buốt lạnh.

Khung cửa sổ bỗng nhiên mở ra. Một khuôn mặt vừa bi thương ngổ ngẩn vừa hoan hỉ cực độ, ngược nhìn sao và lẩm bẩm nói:

- Phải chăng trời sắp sáng rồi ... Phải chăng trời sắp sáng rồi ...

Phía sau hắn có giọng hiền từ của phụ nhân vang lên:

- Trời sắp sáng hay chưa, nên dùng mắt trong lòng ngươi để xem, biết không ? Nếu ngươi muốn đạt được hạnh phúc thì bản thân ngươi nên vui sống trước đã.

Bà ta khẽ đóng cửa sổ lại rồi nói tiếp:

- Bên ngoài gió lớn, thương thế người vẫn chưa lành.

Đoạn, bà quay lại nói:

- Lâm mhi, vừa rồi người và Tịnh nhi của người nói chuyện đã lâu, bây giờ ...

Lời chưa dứt thì đột nhiên trong đêm tĩnh lặng chợt vang lên tiếng vó ngựa rộn ràng, thoảng chốc tiếng vó ngựa đã dừng trước cửa khách điếm. Tiếp theo là tiếng gõ cửa, tiếng người nói ... Sau đó vó ngựa lại đi xa.

Tôn Mẫn chau mày, bà đang lấy làm kỳ quái về sự đến đi vội vàng của tiếng vó ngựa.

Nào ngờ ... Bỗng nhiên có tiếng bước chân khá mạnh bên ngoài hành lang, rồi một giọng khàn khàn cất hỏi:

- Phu nhân vẫn chưa ngủ à ?

Tôn Mẫn bật người đứng dậy, bước ra mở cửa phòng, chỉ thấy chủ khách điếm trong bộ dạng ngái ngủ đang đứng trước cửa phòng, tay lão bê một chiếc hộp gỗ vuông vắn. Lão cười cười nói:

- Vừa rồi có người đến gửi tặng vật này, bảo lão phu giao cho phu nhân, nói rằng bên trong là vật quý giá. Lão phu không dám chậm trễ nên lập tức đưa đến, may là phu nhân vẫn chưa ngủ ...

Tôn Mẫn rất kinh ngạc và kỳ quái, tuy nhiên ngoài miệng vẫn bình thản nói:

- Ta biết rồi !

Đoạn bà nhận chiếc hộp và tiếp lời:

- Nửa đêm làm kinh động lão trượng, thật vô cùng áy náy !

Bà lấy nửa đỉnh bạc trao cho lão, lão chủ khách điếm tạ ơn rồi lui bước. Tôn Mẫn ôm chiếc hộp trên tay mà đứng ngẩn người giữa cửa đến độ xuất thần.

Đây là chiếc hộp gỗ được chế tạo khá tinh diệu, nhờ ánh đèn trong phòng hắt ra, Tôn Mẫn có thể thấy rõ từng nét hoa văn trên hộp. Trong đó có mấy chữ "Loan Phụng Hòa Minh" mà con người thường tặng nhau trong hôn sự để cầu chúc tốt lành.

Tôn Mẫn trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi tự hỏi mình:

- Trong này là thứ gì ? Người tặng là ai ?

Lăng Lâm cũng ngẩn người nhìn mẫu thân nàng, chỉ thấy Tôn Mẫn từ từ mở nắp hộp, đột nhiên một luồng châu quang rực sáng từ trong hộp tỏa ra. Lăng Lâm buột miệng hỏi:

- Má má ! Là gì vậy ?

Tôn Mẫn chưa trả lời thì thân người bà ta run bắn lên, dung diện cũng biến sắc.

“Bốp !” một tiếng ! Hộp gỗ rơi xuống đất, mấy chục hạt minh châu văng ra tứ phía. Lăng Lâm kêu thất thanh, ngay lúc đó nàng thấy trong tay mẫu thân mình có cầm một phong thư.

Nàng vội lướt đến, lấy phong thư từ tay mẫu thân, mở ra xem, trong thư chỉ có mấy chữ thế này:

“Vừa nghe được tin vui, xin tặng minh châu rạng người ngọc, bách niên hảo hợp !”

Nét chữ bình thường, câu cú bình thường, trên không đề gửi cho ai, dưới cũng chẳng ký tên, đây vốn chẳng có điều gì đáng để Tôn Mẫn phải kinh dị.

Lăng Lâm sững sờ một lúc rồi nhìn qua mẫu thân nàng, nhất thời trong đầu nàng chợt có một ý niệm thoáng qua như chớp, nàng lui ba bước và kinh ngạc kêu lên:

- Là chàng ! Là chàng ! Không lẽ là chàng !

Tôn Mẫn nhìn xuống đất, những hạt minh châu vẫn nằm quanh chân bà, bà thầm nhủ:

- Có phải là hấn không ? Lẽ nào hấn chưa chết ? Ngoài hấn ra thì còn ai nữa ?

Từ sâu thẳm trong đáy lòng bà chợt xuất hiện một cảm giác không thể giải thích, và linh cảm khiến bà khẳng định người tặng minh châu nhất định là chàng của ái nữ bà. Nhưng bà vẫn tự trấn định mình và chậm rãi nói:

- Lâm nhi, người nói gì thế ? Làm sao người biết là hấn ?

Lăng Lâm tròn xoe song mục, nàng nói:

- Má má, nhất định người cũng biết là chàng, nếu không tại sao người lại kinh ngạc như thế ? Má má, người nói xem có phải không ? Có phải không ?

Nói đoạn, nàng chụp vào đầu vai thân mẫu mình, tựa như muốn chứng thực cách nghĩ của nàng qua thân người mẫu thân nàng. Nàng nói tiếp:

- Những lời chúng ta vừa nói, chàng đã nghe tất cả, nhưng ... nhưng tại sao chàng không vào ? Không lẽ ... không lẽ ...

Nàng liên tục lặp đi lặp lại những câu này, mỗi lần như vậy, trong mắt nàng tuôn ra không biết bao nhiêu giọt lệ.

Tôn Mẫn buông một tiếng thở dài khá nặng nề, bà khẽ vuốt tóc ái nữ và nói:

- Ngốc hài tử, làm sao người biết đó là hấn ?

Ngoài song có tiếng gió rì rào, đột nhiên Lăng Lâm kêu lớn:

- Chàng vẫn chưa đi, chàng vẫn còn bên ngoài.

Nàng lướt đến trước cửa sổ, vung tay mở toang hai cánh, mục quang quét nhìn tứ phía. Bỗng nhiên nàng lại kêu thất thanh một tiếng, thân hình lui lại ba bước và quát hỏi:

- Người là ai ? Người đến đây làm gì ?

Tiếng quát chưa dứt thì một tràng cười lớn đã truyền vào phòng. Dưới ánh sao đêm, có thể thấy đó là một bóng người mập lùn đang đứng trước cửa sổ. Tôn Mẫn cảm thấy rùng mình, bà vội lướt đến đầu giường rút thanh tuyết đao. Khi đạo quang lấp loáng định dập tắt ngọn đèn thì bóng người ngoài cửa đã cười ha ha rồi nói:

- Phu nhân chớ kinh hoảng, tại hạ đến đây tuyệt nhiên không có ác ý.

Ánh đèn hơi chao động, một bóng người đã như gió xuyên qua cửa sổ mà vào phòng. Kim y trên người lấp lánh, tuy thân hình to béo nhưng thân thủ người này rất linh hoạt, vững vàng. Điều này khiến Tôn Mẫn bất giác rùng mình lần nữa, bà gần giọng hỏi:

- Bằng hữu là ai, đã không có ác ý, vậy nửa đêm đột nhập tư phòng người ta làm gì ?

Thân hình của bóng người này vừa định mục quang đã quét nhìn tứ phía, khi thấy Chung Tịnh ngồi ngẩn người trên ghế thì lão vội cung thủ chào, và nói:

- Tại hạ Vi Ngạo Vật, trước đây cũng từng có duyên gặp Lăng đại hiệp mấy lần, chẳng hay phu nhân còn nhớ tại hạ không ?

Tôn Mẫn từ từ hạ thanh đao xuống, trong mắt bà ta dường như có vẻ kinh dị, không ngờ trung niên hán tử, lão lùn này là Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật danh chấn giang hồ.

Vi Ngạo Vật lại cười ha ha rồi nói tiếp:

- Thính lực của Lăng cô nương thật lợi hại, tại hạ vừa đến là đã bị phát hiện rồi.

Thần thái Lăng Lâm tỏ ra khá lạnh lùng, căn bản nàng không để ý đến những lời tăng bốc của lão ta.

Vi Ngạo Vật cười mấy tràng giòn tan rồi lại nói:

- Tại hạ nửa đêm đến quấy rầy, thực là quá mạo phạm, nhưng vì phu nhân nên mới dám to gan đến đây.

Tôn Mẫn chau mày, bà ngạc nhiên nói:

- Bình sinh các hạ và mẹ con ta chẳng hề quen biết, các hạ nói vậy thực khiến cho ta cảm thấy cao thâm khôn lường. Không lẽ nửa đêm đột nhập tư phòng nữ nhân là vì ...

Lúc này bà đã biết Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật nhất định cũng là người của Thiên Tranh Giáo, do vậy lời lẽ của bà trở nên sắc sảo hơn, không vị tình như trước nữa.

Nào ngờ bà chưa dứt lời thì Vi Ngạo Vật đã cười lớn rồi nói:

- Tại hạ nói những lời không đầu không đuôi như vậy, tự nhiên khó trách phu nhân không hiểu.

Lão ngừng một lát, kéo ghế ngồi xuống rồi nói tiếp:

- Nhưng một khi phu nhân nghe tại hạ giải thích thì nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của tại hạ .

Tôn Mẫn lạnh lùng “hừ” một tiếng. Vi Ngạo Vật lại nói:

- Hôm nay tại hạ nghe môn đồ bốn giáo đến báo tin, nói rằng phu nhân hình như có phần hứng thú với cái gì kêu bằng Chính Nghĩa Bang, do vậy tại hạ đã tức tốc dò la tung tích của bọn người này, trước là đến báo cho phu nhân biết, sau nữa nếu phu nhân có hứng thú, tại hạ không ngại mạo muội tự nguyện làm người dẫn đường.

Tôn Mẫn trầm nghĩ:

- “Xem ra nhân tài của Thiên Tranh Giáo thật là đàn đàn lớp lớp, hôm nay khi đứng trước cửa khách điếm, ta chẳng hề biểu lộ điều gì, nhưng tâm ý đã bị đại hán bên kia đường nhận ra.

Nghĩ đoạn, bà cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Vi hương chủ đã biết tung tích của Chính Nghĩa Bang chủ ở đây thật à ?

Vi Ngạo Vật bật cười ha ha, nói:

- Tại hạ đã được giáo chủ truyền dụ, nói rằng lúc này phu nhân đã là người nhà của bản giáo, lẽ nào tại hạ còn dám lừa dối phu nhân.

Tôn Mẫn hơi phẫn nộ, nhưng bà cố kiềm chế, vì lúc này bà đã có một phán đoán bí mật trong lòng, bà quyết tâm muốn chứng thực phán đoán đó chính xác hay không . Do vậy, sau một hồi trầm ngâm, bà nói:

- Vi hương chủ có thể đi ngay bây giờ không ?

Vi Ngạo Vật gật đầu, mỉm cười nói:

- Chỉ cần phu nhân muốn là tại hạ có thể bồi tiếp bất cứ lúc nào.

Tôn Mẫn chậm rãi cất thanh tuyết đao vào đầu giường, đoạn bà gật đầu nói:

- Lâm nhi, người ở lại đây với ... Ta sẽ trở về ngay thôi .

Lãng Lâm tuy thông minh nhưng cũng đoán không ra tâm ý của mẫu thân, nàng còn đang ngớ người thì đã nghe Tôn Mẫn nói:

- Đi !

Bà tung người xuyên qua cửa sổ mà ra ngoài.

Vi Ngạo Vật cười ha ha, lão cung thủ nói:

- Cô nương chờ một lúc nhé !

Bỗng nhiên lão quay lại Chung Tịnh, kề tai nói nhỏ với hắn mấy câu, rồi lập tức phóng ra ngoài cửa sổ, đi theo Tôn Mẫn .

Lăng Lâm chỉ nghe loáng thoáng mấy lời “ ... chỉ cần người ... giáo chủ dặn dò, lập tức nếu có thể ... Ta khuyên người ...”

Nhưng Chung Tịnh vẫn ngồi trơ trơ như pho tượng, tựa như căn bản hấn không nghe những lời Vi Ngạo Vật nói. Ngoài song sao thưa lấp lánh, gió đêm vẫn vi vu thổi. Tôn Mẫn và Vi Ngạo Vật đều đã đi xa.

Những tiếng trống canh đơn điệu phá vỡ sự yên tĩnh, đêm chuyển sang canh tư. Tôn Mẫn lướt đi như bay trong đêm trường tĩnh mịch mà không nói một lời, khinh công của bà tuy không cao minh, nhưng cũng chẳng tầm thường. Chẳng bao lâu sau, bà đã lướt ra ngoài thành, vượt qua chiếc cầu nhỏ nối từ bờ Nam Hồ đến Yên Vũ Lâu. Cảnh hồ nước trong đêm khuya trông càng tuyệt mỹ, bỗng nhiên bà quay đầu lại hỏi:

- Đến rồi phải không ?

Vi Ngạo Vật nói:

- Chưa, nhưng cũng không xa nữa !

Nói đoạn, lão lướt qua trước Tôn Mẫn. Sau khi vượt qua Yên Vũ Lâu, Vi Ngạo Vật tiến vào một cánh rừng rồi đột nhiên dừng bước. Lão nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc kim y bên ngoài, để lộ hắc y bên trong bó sát người, đoạn lão chỉ tay tới trước và mỉm cười nói:

- Phu nhân, mấy nóc nhà trước mặt vốn là gia trang của một vị hào phú đệ nhất ở Gia Hưng, bây giờ chẳng biết thế nào lại trở thành sào huyệt của Chính Nghĩa Bang. Tại hạ tuy chưa đến đó, nhưng nghe nói trong sân viện có cây cối rậm rạp, phu nhân đi vào phải cẩn thận một chút. Nhất thời không được tách rời tại hạ, nơi đó tuy chẳng có động tĩnh, nhưng kỳ thực là đầu rồng huyệt hổ chẳng mấy tốt lành gì ...

Lão cười khẽ mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Thực lòng mà nói, bây giờ tại hạ cũng đành liều mạng mà bồi tiếp phu nhân thôi.

Tôn Mẫn thầm cười nhạt một tiếng rồi dõi mắt nhìn ra xa, tại một nơi khá sâu của cánh rừng, quả nhiên có mấy nóc nhà nằm im ỉm trong màn đêm. Bà chậm rãi hít thở để trấn định tinh thần, đoạn thầm nghĩ:

- “Chính Nghĩa Bang đặt sào huyệt trong mấy ngôi nhà này ư ? Chẳng biết thân phận thật sự của Chính Nghĩa Bang chủ có phải là người mà ta thầm đoán hay không ?”

Lúc này dường như bà đã nghe nhịp đập của con tim mình, vì đối với bà, nếu đáp án của vấn đề này là khẳng định thì tự nhiên rất tốt. Nếu là phủ định thì việc mạo muội đột nhập vào sào huyệt của một bang phái mới thành lập, há chẳng đồng nghĩa với việc tự đưa thân vào cõi chết sao ? Nhưng vì một vài nguyên nhân đặc biệt, cuối cùng bà cũng bất chấp tất cả.

Thế là hai bóng đen lặng lẽ tiến vào rừng, sau đó phi thân lên nóc nhà và nắp vào một chỗ tối. Sau một hồi quan sát địa hình địa thế, hai bóng đen đang định lướt xuống đại sảnh thì đột nhiên tứ bề đều có tiếng sáo trúc vang lên.

Vi Ngạo Vật không khỏi thất kinh, lão khẽ kêu lên:

- Không xong rồi !

Tôn Mẫn tiếp lời:

- Vi hương chủ, rốt cuộc Chính Nghĩa Bang chủ ở trong ngôi nhà nào ?

- o O o -